

creet moet, volgens de Minister van Justitie, het nieuwe artikel 10, 6° V.T.Sv. straffeloosheid voorkomen wanneer op het grondgebied van een Verdragsstaat een strafbaar feit naar artikel 2 wordt gepleegd en de vermoedelijke dader daarvan om humanitaire redenen door België, waar hij wordt aangetroffen, niet wordt uitgeleverd (*Nota van de Minister van Justitie aan de Commissie voor de Justitie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers*, bijlage bij *Parl. St. Kamer* 2000-2001, nr. 1179/2, paragraaf 2).

– Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie, gedaan te Brussel op 10 maart 1995, voorgelegd op 11 april 2001 (*Parl. St. Senaat* 2000-2001, nr. 2-717).

Deze summie overeenkomst van 17 artikelen, eind februari 2000 bekrachtigd door Denemarken, Duitsland, Finland, Portugal, Spanje en Zweden, werd uitgewerkt op grond van een Belgisch voorstel. Zij beoogt de uitleveringsprocedure op grond van het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957, alsook de ermee gepaard gaande detentieperiode, te verkorten in die gevallen waarin de opgeëiste persoon instemt met zijn overlevering aan de verzoekende Staat en derhalve formeel de uitleveringsformaliteiten – evenveel waarborgen in zijn voordeel – verzaakt. De memorie van toelichting bespreekt trouwens in de eerste plaats uitvoerig de conventionele bepalingen die voormelde instemming behandelen en licht ze toe vanuit de vaste Belgische praktijk, mede grotendeels pretoriaans gevestigd sedert het einde van de negentiende eeuw. Daarna wordt de nieuwe verkorte procedure vergeleken resp. met die *ex* artikel 19 van het Benelux-Uitleveringsverdrag (1962) en *ex* artikel 66 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord (1995). Ten slotte volgt de artikelsgewijze bespreking van de overeenkomst, doorspekt met meerdere verwijzingen naar BUV en SUO, alsmede met de *lege ferenda*-beschouwingen over de strekking van het nog in de steigers staande ontwerp van uitleveringwet o.m. wat de automatische afstand van de specialiteit betreft en het principe van de herroepbaarheid van de instemming in hoofde van de opgeëiste persoon.

Volledigheidshalve zij vermeld dat België, op grond van artikel 16 van de Overeenkomst, gebruik zal maken van de mogelijkheid tot geanticipeerde toepassing ervan in de relaties met die

Partijen die een gelijkaardige verklaring hebben afgelegd.³

– Wetsontwerp houdende instemming met het Internationaal Verdrag tegen de aanwerving, het inzetten, de financiering en de opleiding van huurlingen, opgemaakt te New York op 4 december 1989, voorgelegd op 4 juli 2001 (*Parl. St. Senaat* 2000-2001, nr. 2-826) en overgezonden naar de Kamer op 30 november 2001 (*Parl. St. Kamer* 2001-2002, nr. 1532/001).

Dit, voor bepaalde VN-Leden, politiek gevoelig Verdrag is nog niet van kracht, niettegenstaande een lange voorgeschiedenis. Het eerste initiatief ertoe dateert reeds van 1980 en ging uit van Nigeria. Zoals andere Afrikaanse Staten, beschouwde dit land de internationale delicten, thans opgenomen in de titel van het huidige instrument, als zoveel aanslagen op zijn soevereiniteit en zelfs op zijn bestaan. Ten gevolge van hevige polemieken tussen derdewereldstaten, Westerse Mogendheden en Oostbloklanden, werd het Bijzonder Comité, in 1981 beslist met de redactie van een sneuveltekst, gesplitst in twee werkgroepen: de eerste werkgroep besprak technische problemen op grond van bestaande antiterroristische verdragen, de tweede boog zich, in het algemeen, over de politieke aspecten van het onderwerp, te weten defensie, geostrategische belangen en werking van de veiligheidsdiensten en, inzonderheid, over het netelige probleem van de definitie zelf van de huurling⁴ en van de omschrijving van de conventionele misdrijven.

De definitieve verdragstekst is het werk van een nog later, door de Zesde Commissie, opgerichte Bijzondere Groep. Hij werd bij consensus goedgekeurd door de Algemene Vergadering op 4 december 1989 (resolutie A/RES/44/34).

Het Verdrag steunt op twee pijlers: de strafbaarstelling van de gedragingen die de betiteling ervan opsomt en de organisatie van de internationale rechtshulp in strafzaken – uitlevering en kleine rechtshulp – met het oog op de efficiënte beteugeling van deze bij uitstek internationale criminaliteit.

Volgens de memorie van toelichting behoeft het Belgisch strafrecht geen aanpassingen wat de

3. Aanbevolen literatuur: G. VERMEULEN, "Nieuwe ontwikkelingen inzake internationale justitiële samenwerking in strafzaken in Europa", in G. VERMEULEN, T. VANDER BEKEN en B. DE RIJYVER (ed.), *Internationaal strafrecht. Actuele ontwikkelingen in België en Europa*, Brugge, Vanden Broele, 1998, p. 13-17.

4. De verdragsrechtelijke definitie wordt gegeven in art. 1. Conventie art. 47 van het Eerste Aanvullend Protocol bij de Conventies van Genève legt zij de nadruk op het winstbejag in hoofde van de huurling en beklemtoont zij het gebrek aan banden met de Partijen bij het conflict.